

1 איין העבד נעשה שליח בו - ואם תאמר: ומתניתין ליתני עבד, וכל שכן גווי וללישנא דאמר
2 רבי יוחנן לעיל "זו אין תורה" - נחא, דנקט גוי למידק דלענין כתיבה אפילו גוי כשר.
3 אבל לרף לישנא דמוקי רבי יוחנן כרבי אלעזר - קשה מהך דרבי יוחנן דהכאו ואומר רבינו
4 תם: דנקט גוי לאשמעינן: גוי ונתגיר - מפלו, אף על פי שבאותה שעה היתה דעתו להתגיר.
5 דהוי בגוי רבותא טפי מבעבד, שאין בידו

1 מִפְּלֵל דְּעֵבֶד בְּשֵׁר. אָמַר רַב אֲסִי אָמַר רַבִּי יוֹחֲנָן: אֵין
2 הָעֵבֶד נַעֲשֶׂה שְׁלִיחַ לְקַבֵּל גַּם לְאִשָּׁה מִיַּד בַּעֲלָהּ, לְפִי
3 שְׂאִינוּ בְּתוֹרַת גִּיטִין וְקִדּוּשִׁין. מִתְקַיֵּף לָהּ רַבִּי אֱלֵעָזָר:
4 מַעֲמָא בְּמִילְתָּא דְּלִיתִיהּ, הָא בְּמִילְתָּא דְּאִיתִיהּ -
5 בְּשֵׁר? וְהָא גוֹי וְהָא כּוּתִי דְּאִיתְּנָהוּ בְּתוֹרַת תְּרוּמָה
6 דִּנְפְשִׁיהּ, דִּתְנִין: הַגּוֹי וְהַכּוּתִי שֶׁתְּרַמּוּ מִשְׁלָחָם -
7 הַרְוִיחֶם תְּרוּמָה, וְתַנּוּ: גוֹי שֶׁתָּרַם שֶׁל יִשְׂרָאֵל אֶפְיָלוּ
8 בְּרִשּׁוֹת - אֵין תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה, מָאי מַעֲמָא? לָאוּ
9 מְשׁוּם דְּכִתְיִב: "אֲתֵם", "גַּם אֲתֵם", מָה אֲתֵם יִשְׂרָאֵל
10 - אַף שְׁלֹחֶכֶם יִשְׂרָאֵל? אָמְרִי דְּבִי רַבִּי יוֹנָי: לֹא,
11 מָה אֲתֵם בְּנֵי כְרִית - אַף שְׁלֹחֶכֶם בְּנֵי כְרִית. אָמַר
12 רַבִּי חִיָּיא בַר אֲבָא אָמַר רַבִּי יוֹחֲנָן: אֵין הָעֵבֶד נַעֲשֶׂה
13 שְׁלִיחַ לְקַבֵּל גַּם אִשָּׁה מִיַּד בַּעֲלָהּ, לְפִי שְׂאִינוּ בְּתוֹרַת
14 גִּיטִין וְקִדּוּשִׁין, וְאֵף עַל פִּי שְׁשִׁנְיָנוּ: "הַרִי אֶתְּ שִׁפְחָהּ
15 וְוָלְדָּהּ בֶּן חוֹרִין", אִם הִיתָה עוֹפְרָה - זְכָתָה לוֹ. -
16 מָאי "אִם הִיתָה עוֹפְרָה זְכָתָה לוֹ"? כִּי אֲתָא רַב
17 שְׁמוּאֵל בַּר יְהוּדָה אָמַר, רַבִּי יוֹחֲנָן תְּרַתִּי אָמַר: נְרָאִים
18 דְּבָרִים שֶׁהָעֵבֶד מְקַבֵּל גַּם לְחִבְרוֹ מִיַּד רַבּוֹ שֶׁל חִבְרוֹ,
19 אֲבָל לֹא מִיַּד רַבּוֹ שֶׁלוֹ. וְאִם לְחֶשֶׁד אָדָם לֹמַר: זֶה
20 הִלְכָה שְׁנוּיָה: אִם הִיתָה עוֹפְרָה - זְכָתָה לוֹ! אָמַר
21 לוֹ: שְׁנֵי גְדוּלֵי הַדּוֹר פִּירְשׁוּ אֶת הַדְּבָר, רַבִּי זִירָא
22 וְרַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר רַב יִצְחָק; חַד אָמַר: הָא מַנִּי? רַבִּי
23 הִיא, דְּאָמַר: הַמְּשַׁחֲרֵר חֲצִי עֵבֶד - קָנָה; וְחַד אָמַר:
24 מָאי טַעֲמָא דְּרַבִּי בְּהָא? קָסַבְר: עוֹבֵר יָרֵךְ אִמּוֹ הוּא,
25 וְנַעֲשֶׂה כְּמִי שֶׁהִקְנָה לָהּ אַחַד מֵאֲבִירֵיהּ. מִשְׁנָה אַף
26 הַנְּשִׂים שְׂאִינוּ נְאֻמָּנוֹת לֹמַר "מֵת בַּעֲלָהּ", נְאֻמָּנוֹת
27 לְהִבְיָא אֶת גִּיטָה: חֲמוּתָהּ, וְכַת חֲמוּתָהּ, וְצִרְתָּהּ,
28 וְיִבְמַתָּהּ, וְכַת בַּעֲלָהּ. מָה בֵּין גַּם לְמִיתָה? שֶׁהִקְתַּב
29 מוֹכִיחַ. הָאִשָּׁה עֲצֻמָּה מְבִיאָה אֶת גִּיטָהּ, וְכִלְכַּד שְׁחִיא
30 צִרְיָה לֹמַר "בְּפִנֵי נִקְמַת בְּפִנֵי נְחָתִם". גְּמָרָא
31 וְהִתְנָא: בְּשֵׁם שְׂאֵין נְאֻמָּנוֹת לֹמַר "מֵת בַּעֲלָהּ",
32 כִּד אֵין נְאֻמָּנוֹת לְהִבְיָא גִיטָה! אָמַר רַב יוֹסֵף, לֹא
33 קָשְׁיָא: כָּאן בְּאַרְיָ, כָּאן בְּחוּצָה לְאַרְיָ; בְּאַרְיָ, דְּלֹאוּ
34 אֲדִיבִירָה דִּידָה קָא סְמִכִינּוּ - מְהִימְנָא. בְּחוּצָה לְאַרְיָ,
35 דְּאֲדִיבִירָה דִּידָה קָא סְמִכִינּוּ - לֹא מְהִימְנָא. אָמַר
36 לִיה אֲבִי: אֲדַרְבֵּהּ, אִיפְכָא מִסְתַּבְרָא! בְּאַרְיָ דְּאִי אֲתִי
37 בַּעַל מַעֲרַעַר מִשְׁגַּחֲנִין בִּיהּ, דְּאִיפָא לְמִימַר לְקַלְקוּלָא
38 קָא מִיפּוּנְגָה - לֹא מְהִימְנָא. בְּחוּצָה לְאַרְיָ, דְּאִי אֲתִי
39 בַּעַל מַעֲרַעַר לֹא מִשְׁגַּחֲנִין בִּיהּ - מְהִימְנָא! תְּנִיא
40 בְּוִתִּיהּ דְּאֲבִי: רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֱלֵעָזָר אָמַר מְשׁוּם רַבִּי
41 עֲקִיבָא: אִשָּׁה נְאֻמָּנָת לְהִבְיָא גִיטָה, מְקַל וְחוֹמֵר: וְמָה
42 גְּשִׁים שְׁאֵמְרוּ חֲכָמִים אֵין נְאֻמָּנוֹת לֹמַר "מֵת בַּעֲלָהּ"
43 לֹמַר "מֵת בַּעֲלָהּ" - אֵינוּ דִּין שְׁנַאֲמָנָת לְהִבְיָא גִיטָה? וְהָא

1 מבלל דעבד כשר - וכי היכי דכשר להבאה, להיות שליח להתגרש - כך כשר לקבלה,
2 להיות שליח להתגרש, שאין חילוק טעם בניהם. הא כמילתא דאיתיה - כגון תרומה,
3 שאסור לעבד לאכול טבל. ואם יש לו טבל שניתן לו על מנת שאין לרבו רשות בו -
4 מפרש תרומה הימנו, ותרומתו תרומה, דעבד כאשה בכל מצות. והימנו נמי דכשר
5 להיות שליח לתרום. שתרמו את שלהן תרומתן
6 תרומה - ואסורה לזרים, דסבר: אין קנין לגוי
7 בארץ ישראל להפקיע מקדושת מעשה. והקדש
8 הגוי תרומה, כדילפינן (חולין יגב) מ"איש איש" -
9 לרבות את הגוים שגודרים נדרים ונדרות
10 כישראל. אפילו בירושו - של ישראל שעשאו
11 שלח - אין תרומתו תרומה. מאי טעמא -
12 אינה תרומה. לאו משום - דשליחות דתרומה,
13 דכתיב "כן תרמו גם אתם" ודרשינן: מדמצי
14 למכתב "אתם" וכתב "גם אתם" - לרבות
15 שלחכם, ואיתקש שליח לשלוחו בהאי קרא,
16 למימר: דמה אתם בני ישראל - אף שלחכם
17 ישראל. ומתאי מיעוטא איכא למעוטי נמי לעבד
18 שתרם את של ישראל ברשות. לא מה אתם בני
19 ברית - מהולים, ובאו בברית מצות. אף
20 שלחכם בני ברית - לאפוקי גוי, אבל עבד -
21 בן ברית הוא. דכתיב (דברים כט) מחוטב עציך
22 וגו. ואף על פי ששנינו - בברייתא, במסכת
23 תמורה: האומר לשפחתו "הרי את שפחה וולדך
24 בן חורין", אם היתה עברה - זכתה לו לעובר
25 בקבלת זו, והיות משוחרר. מאי אם היתה
26 עוברת - מה ענין שחרור אצל אדני אשה,
27 דקאמר "אף על פי ששנינו? הא וצאי בתורת
28 שחרור איתיה! רבי יוחנן תרתי אמר - חדא -
29 הא דגט אשה, ועוד אחרית. ואמילתא אחרית
30 קאמר "אף על פי", והיינו מילתא אחרית: נראין
31 דברים שהעבד מקבל גט שחרור לחבירו. מיד
32 רבו של חבירו - שאין רבו שלו. דכיון דעבד
33 איתיה בתורת שחרור - שליח נמי מצוי מידו.
34 אבל לא מיד רבו שלו - אם שניהם של איש
35 אחד, דיד עבד כיד רבו דמי, וכשמסרו גט בידו
36 - לא יצא גט מרשותו. ואף על גב דעבד מקבל
37 גט לעצמו - ההם הוא דגיטו וידו באים באחו,
38 דשיחרורא דידה הוא, אבל לאחרינא - לא.
39 ואם לחשך אים - באונן, להקשות, לומר: הרי
40 שניה היא שאף מיד רבו שלו מקבלו לחבירו,
41 ששנינו אם היתה עוברת - זכתה לו. אלמא,
42 שפחה זו מקבלתו לצורך עוברת מיד רבהו
43 המשחרר חצי עבדו קנה - העבד, אותו חצי.
44 וחד אמר - מוסיק ומסיים פירוש הדבר. מאי
45 טעמא דרבי בא - הא לא חצי עבדו הוא,
46 דתרי גופי נינהו. כסבר עובר ירך אמו הוא -
47 ודוה ליה כחצי גופה. משנה חמותה וכת
48 חמותה כו' - בכלהו מפרש ביבמות דסינין לה
49 ומכוונות לקלקלה, ואין נאמנות להעידה שמת
50 בעלה. יבבפת - אשת אחי בעלה, שנאה
51 אותה ויראה ממנה, שמת ימות אחד משני
52 בעליהן בלא בניס יהו צרות זו לזו. ומה בין גט
53 למיתה - דאמיתא לא מהימנין ואגט מהימנין.
54 גמרא בארץ - שאינה צריכה לומר "בפני
55 נכתב". דאי אתי בעל מערער - ואמר: לא
56 כתבתיו. משמנין ביה - שהרי לא נתקיים בבית
57 דין, ואיכא למימר שזו מתכוונת לכך
58 שתתקלקל. בחוצה לארץ - שהצריכה לומר
59 "בפני נכתב" ודוה קיומה, ותו לא חיישנין
60 לערער, ואי מערער לא מהימן וממקום

1 להשתחרר.
2 לפי שאינו בתורת גיטין וקדושתן - והא
3 דמתגרשת בעבד שלה - היינו מטעם
4 חצר.
5 הגוי והכוני שתרמו בו' - פירש בקונטרס:
6 דקסבר אין קנין לגוי. ונראה לרבינו יצחק,
7 דאפילו למאן דאמר: יש קנין - משכחת לה,
8 כשגדלה שלישי ביד ישראל וקנה ממנו גוי, ולא
9 מיפטר מטעם לוקח, ד"תבואת זרע" קרינא ביה,
10 כיון שגדלה הרבה ביד גוי. אי נמי, כשזרעה הגוי
11 ומכרה לישראל, וגדלה שלישי, וחזר וקאה ממנו.
12 ועד: דפירש רבינו תם בסוף פרק קמא דבבברות
13 (יאב) דלא מיפטר לוקח היכא דלחק קודם
14 שנתרמה, אי נמי בחבר שדה מישראל חייב הגדל
15 בו בתרומה, ואפילו יש קנין לגוי.
16 תרומתו תרומה - והא דאמרין בובבס בפרק
17 "בית שמאי" (מחא) ופרק קמא
18 דתמורה (בבב) דקדשי גוים אין בהן משום מעילה,
19 ומפרש טעמא משום דלפינן "חט" "חט" מתרומה,
20 ובתרומה כתיב "בני ישראל" - אתיא כר' שמעון,
21 דפליג הכא כסיפא, ובריש פרק שני דקידושין
22 (מאב) מייחי לה. ונתן גוי שתרם את של
23 ישראל כו'. הוה מצי לשנויי דאיתא כרבי שמעון,
24 דסבר דליתא בתרומה דנפשיה, בפרק שני
25 דקדושין (מאב). אלא דעדיפא מניה משני.
26 מה אתם בני ברית - ואם תאמר: דברק שני
27 דקידושין (שם) נשמע דלרבי שמעון לא איצטרך
28 ליה דומיא ד"אתם". מאי טעמא דרבי גרסינן
29 לדרשא אחרית, ואם כן לדידיה מנא לן את
30 דקיימא לן בכל דוכתי דגוי לאו בר שליחות הוא
31 לענין זכיה ורביה, בפרק "אידוהו נשך" (בבא
32 מציעא עאב). ויש לומר: דמכל מקום, כיון
33 דרשינן שליחות מתרומה מיגם אתם, ומינה
34 ילפינן בעלמא - מסתמא דלא מרבינן בעלמא
35 אלא דומיא ד"אתם". מאי טעמא דרבי גרסינן
36 - ולא גרסינן: דרבי יוחנן, דבי"הערל" (יבמות
37 עהא) סבר רבי יוחנן דעובר לאו ירך אמו הוא, וכן
38 מוכח כסוגיא דהתם.
39 ונעשה כמי שהקנה לה אחד מאבריה - תימה
40 לרבינו יצחק: היתה עברה היאך זכתה
41 לו? אף על גב דירך אמו הוא, כיון דידה היא כיד
42 רבה, שלא שחרר אלא העובר. ואפילו שחרר
43 כולה חוץ מידה - לא הוה לה לזכות לו,
44 דכשמשחרר כולה - יש לה כח לזכות משום
45 דגיטה וידה באין כאחד, כדאמרין בפרק קמא
46 דקידושין (כגא).
47 אדרבה איפכא מיסתברא - ורבי יוסף סבר
48 דמכל מקום יכולה לצרף להיות:
49 יכולים לקלקלה בחוצה לארץ, על ידי עדים
50 וראיה שלא שלח לה הגט.
51 והא

43 - נאמנות להביא גיטה, היא שנאמנות להביא גיטה?